

Szerénység, alázat és kegyelet

Interjú Kristóf „Murphy” Imrével, a LEGOTT Mentőcsoport vezetőjével

„Minden változik, és semmi sem az, aminek látszik...” – éneklir a Kowalsky meg a Vega, s ha a nyári gyalogos zárándoklatra gondolunk, létjogosultságot is nyerhetnek hazánk talán legnépszerűbb zenekarának gondolatai. Minden évben változik a kiindulási pont, ahonnan indulunk. Minden évben változnak a települések, a falvak és a városok, ahol keresztülmegyünk, s ahol szeretettel várnak és befogadnak bennünket. Minden évben változik a szentírási gondolat, a vezérfonal, ami az egész hetünket végig kíséri, amin közösségekben, de egyénileg is elmélkedhetünk. Változik a társaság is, hiszen nem ugyanaz a négy-öt száz fiatal vág neki évről évre ennek a kellemes százhusz-százharminc kilométernek. A máriapócsi megérkezésen kívül csak

Görögkatolikus Szemlélet nyári számában, még az idei gyalogos zárándoklat előtt megismerkedhetnek a kedves Olvasók a LEGOTT Mentőcsoporttal, illetve a vezetőjével.

egyalami volt állandó az elmúlt évtizedben: a LEGOTT Mentőcsoport önzetlen, alázatos és szeretetteljes jelenléte, amely óriási segítséget nyújt a megfáradt, esetleg meg is sérült zárándokoknak. Fel sem tudjuk fogni, mekkora szolgálát és áldozat ez a részükről, melyért minden zárándok nevében szeretném kifejezni hálánkat és köszönetünket! Ezt az interjút Kristóf Imrével, a LEGOTT Mentőcsoport vezetőjével telefonon készítettem, aki bokros teendői mellett is nagyon készségesnek mutatkozott, így a

Hogyan kerültél kapcsolatba a görögkatolikus egyházzal?

Hivatásos tűzoltóként dolgozom. Tizenegy-tizenkét éve voltunk Máriapócon helyszínbejáráson, hogy felmérjük, egy esetleges tűz esetén mit kell csinálnunk. Felfigyeltem egy elég veszélyes dologra, a kegytemplomban a haranghoz felvezető lépcső igen rossz állapotára, s egy barátommal vállaltuk, hogy kijavítjuk, s biztonságossá tesszük a feljárást. Ekkor ismerkedtem meg Bubrik Miklós atyával, aki jelezte Fülöp püspök atyának, hogy mi ott ingyen dolgozunk. Püspök atya szerette volna honorálni a munkánkat, ő vetette fel egy mentőcsoport létrehozásának ötletét. Akkor még a miskolci Spider Mentőcsoportnál dolgoztam, s a második vagy a harmadik megbeszélésen püspök atya megkérdezte, hogy vállalnám-e a csoport megszervezését és a vezetését. Mint görögkatolikus ember, örömmel mondtam igent a felkérésre, így alakult meg a görögkatolikus mentőcsoport.

Sok személyi változás történt az elmúlt években a mentőcsoportban? Hogyan lehet bekerülni Hozzatok?

Mikor megalakultunk, csak én voltam és néhány barátom. Jelen pillanatban tizenhárman vagyunk a csoportban, de nagyon sokan jönnének hozzánk, ha úgy mond, kinyitnám a kapunkat, lennének ötvenen, sőt azt sem tartom kizártnak, hogy százan. Csak azért tartjuk ezt a kis létszámot, mert így költséghatékony, hiszen elég drága eszközökkel dolgozunk. Benne van a nevünkben, hogy speciális mentőcsoport, ez azt jelenti, hogy minden tagunknak van egy fő profilja, de mindannyiunknak van rálátása öt-hat szakterületre, ahol szintén megálljuk a helyünket.

Ha búvárkodni kell, búvárkodunk, ha kutyázni, kutyázunk, ha statikázni kell, statikázunk, akár egészségügyről vagy térképészetről is szó lehet. Volt olyan, hogy elindultunk egy külföldi földrengéshez személykereső kutyával, de mire kiértünk a kárterületre, azt mondták, hogy már nincs szükség kutyás keresőkre, már csak orvosokra van szükség. Mivel a csapatunkban van orvos, illetve mindenkinek megvan az alap-, illetve a középszintű egészségügyi végzettsége, be tudunk állni sátorkórházba dolgozni. Bekerülni nehéz hozzánk, s alapelv, hogy aki hozzánk tartozik, az szerény legyen, és a szakmájában profi. Ahhoz pedig, hogy valaki szerény legyen, nagyon sokat kell tanulni. Mindig azt szoktam mondani, hogy csak szerényen, alázatosan és kegyelettel lehet ezt a szakmát művelni. Vannak olyan mentőcsoportok, amelyek a hírnévért, a vállve-regetésért, a médiában való szereplésért, az egyéb pályázati pénzekért csinálják, én nagyon haragszom az ilyen csapatokra.

Van egyébként rivális mentőcsapatotok?

Nincs, igyekszünk szerényen és alázatosan dolgozni, hogy ha nem minket hívnak valahova, akkor se legyen konfliktushelyzet. De van egy előnyünk a többi csapathoz képest: mi halottkereső kutyákkal dolgozunk, és elhunyt emberek felkutatásával is foglalkozunk, illet az országban, azt hiszem, négy vagy öt kutya tud, abból kettő nálunk van. Külföldi földrengés esetén nem mi jelentkezünk, hogy szeretnénk megváltani a világot, általában a külföldi kormányok keresnek meg minket. Biztos, hogy vannak, akik a sikereink miatt nem kedvelnek minket. Egy állami szervezet magas beosztású tisztje egyszer azt mondta rólunk, hogy a LEGOTT Mentőcsoport Magyarország legszerényebb és legszegényebb

mentőcsapata, de a legeredményesebb is. No, nekem ennél nagyobb elismerés nem is kell! Igaz, nem járunk versenyekre, ahol megmutathatjuk magunkat, de nekem többet ér egy köszönőlevél, amit az érintett családtól kapunk, mint száz darab érem.

Ha már a sikereket említetted... Mire vagy a legbüszkébb eddigi életed során?

A feleségre és a két gyermekemre! Az értékrendemben első a család, második a munkahely (ez a család szempontjából fontos), s harmadik a mentőcsoport. Sokan kérdezik, hogy miért csak a harmadik. A család és a munkahely fontosabb kell, hogy legyen, viszont bizonyos tekintetben a mentőcsoport előnybe kerül, mert ha baj van, ha a szükség úgy hozza, menni kell. Karácsonykor is, szilveszterkor is dolgoztam, s azért vagyok a feleségre a legbüszkébb, mert ehhez kell egy megértő társ, aki tisztában van azzal, hogy mit csinálok, mivel foglalkozom, s támogatnia is kell. Én telefonon hallottam a lányomat először megszólalni, mert akkor is távol voltam; videón láttam először, hogy a fiam elindult; igaz, ezek nem ma történtek, a lányom már tizenkét éves, a fiam pedig tíz. Komoly áldozatvállalással és lemondással jár egészségügyi dolgozó feleségének lenni, mi sokszor nem is tudjuk, milyen nehéz nekik, hogy keveset vagyunk otthon.

A papfeleségek élete sok hasonlóságot mutat...

Abszolút! Becsüljük meg a feleségünket!

Úgy érzem, a Ti hivatásotok más ponton is találkozik a papi hivatással... Mik a mentős szakma sajátosságai? Hogyan éled meg a hivatásodat?

Ez az egész nem arról szól, hogy kimegyünk az erdőbe, és elkezdünk keresgélni, hanem beszélni is kell tudni az emberekkel. Megtörtént, hogy eltűnt egy nő, akit egy erdőben kellett keresnem, annyit tudtunk róla, hogy valószínűleg öngyilkos lett. Miután sikerült a nő lányaival felvennem a kapcsolatot és beszélnem velük, jeleztem a rendőrségnek, hogy átnézzük az erdőt, de szerintem a százhusz-százharminc kilométerre lévő városban kellene keresni. Kicsit gúnyosan mondták is nekem, hogy túl sok Colombót nézek (ami egyébként igaz is, mert nagyon szeretem ezt a sorozatot), biztos, hogy rossz úton járok, de aztán tíz nap múlva hívtak, hogy a nő iratait megtalálták abban a városban, egy híd lábánál.

Valamilyen szinten bele kell látnunk a lelkükbe, s meg kell tanulnunk gondolkodni az eltűnt ember fejével. Amikor nyomozás közben kihallgatunk valakit, akkor fel kell tennünk kellemetlen kérdéseket is, a szexualitástól kezdve a kábítószeren és alkoholon keresztül a családi életig, a veszekedésekig, hogy mondjanak el minél több információt, mert hiába van nagyon jó kutya, muszáj vagyok valami morzsát adni a szájába, hogy legyen nyom, amelyen elindulhatunk. Ha időben szólnak a rendőrségnek, lehet, hogy élve találják meg azt a nőt. Tényleg gondolkoznunk kell az emberek fejével. Kicsit lelkipásztornak kell lennem, hogy tudjak

ezzel az emberekkel beszélni, tudjak rájuk hatni, illetve hogy átérezzem az ő fájdalmukat, küzdelmeiket. Ami a mentős szakmát illeti... Egyrészt ez nem önreklám, vagyis nem önmagunkról szól. Ha valaki feltár egy nyomozást, megtalál valakit, azt a LEGOTT Mentőcsoport találta meg, mert ez csapatmunka, és emiatt senkiben sincs harag. Másrészt nem szenzációhajhászásra törekszünk. Van olyan mentőcsoport, amely még képet is tesz fel az elhunyról, persze kicsit elhomályosítva, de milyen kegyetlen dolog az, mikor egy édesanya, mondjuk, két hét múlva, a saját fiát látja viszont egy újságban vagy az interneten... Továbbra sem mondhatok mást: csak szerényen, alázattal és kegyelettel lehet ezt a munkát végezni!

Mikor tudatosult Benned, hogy a Te hivatásod az, hogy segíts mások? Mikor döntötted el, hogy mentős leszel?

Édesapám több mint negyven évet dolgozott az egészségügyben, a sürgősségről most ment nyugdíjba, s nyugodtan mondhatom, hogy én ott nőtem fel a kórházban, rengeteget voltam mellette, láttam, hogy segít az embereknek, az elsősegély alapjait is ott tanultam meg. Egész kicsi korom óta, nagyjából hét-nyolc éves koromtól láttam, hogy milyen az, amikor emberek segítenek. Tizenöt-tizenhat éves voltam, akkor már megvolt az első kutyám, s édesanyám olvasott egy cikket arról, hogy a polgárvédelem önkéntes civil mentőkutyásokat keres. Elmentem a felhívásra, úgy emlékszem, hetvenketten jelentkeztek, tizenegyen vizsgáztunk le, s azt hiszem, ketten vannak, akik ezt a mai napig aktívan csinálják. Miskolcon időközben felfigyelt rám, illetve talán inkább a kutyámra egy mentős, Lehóczki László, s felajánlotta

a segítségét, így átjártam Miskolcra, s ott sajátítottam el a mentős szakma minden csínját-bínját. Később tűzoltó lettem, ami szintén rokon szakma – így kerültem ebbe a közegbe. S nem bánom, hogy itt kötöttem ki... Korábban vállalkozó voltam, dolgoztam szakácsként és esküvői fotósként, volt egy bababoltom és egy presszóm is, de belefáradtam abba, hogy mindent a pénz diktál. A pénz ördögi dolog; annyi legyen, amennyiből biztonságosan meg tudunk élni, s fel tudom nevelni a gyermekeimet.

Melyik volt a legemlékezetesebb bevetésetek, szolgálatotok?

Minden bevetés emlékezetes, mert mindig, minden alkalommal segítünk embereknek, és nincs ennél jobb érzés. De ha mégis ki kell emelni valamit, akkor a külföldi bevetéseket mondom. Külföldre a Szent Lukács Szeretetszolgálat segítségével és támogatásával tudunk menni, amit nagyon köszönünk nekik. Külföldön tömegével találkozunk sérültekkel, sajnos elhunytakkal is, és ott tudjuk megmutatni igazából, hogy milyen erősek vagyunk, és hogy mire vagyunk képesek. Indonéziától Korfuig rengeteg helyre, ha jól számolom, közel harminc országba eljutottunk már, legutóbb Nepál fővárosában jártunk, Katmanduban. Elmesélek egy érdekes történetet. Szokták kérdezni tőlem, hogy találkoztam-e már Istennel, a gondviseléssel az életben vagy a külföldi bevetések alkalmával. Minden út előtt tájékozodom az adott nép kulturális és vallási szokásairól, hogy ne kövessünk el semmilyen hibát, így volt ez akkor is, amikor Indonéziába mentünk a cunamihoz. Tudtam, hogy van ott egy kisebb, pár ezres katolikus közösség, s a szabadidőmben megpróbáltam őket felkutatni. Nagy nehezen, négy-öt nap után találkoztam egy emberrel, aki hálásan megköszönte, hogy kimentünk hozzájuk, és próbálunk segíteni, de ők egyébként jól vannak. Erre visszakérdeztem, hogy mit jelent ez. Kiderült, hogy a helyi vallás nem engedélyezte ennek a katolikus közösségnek, hogy megünnepelje a karácsonyt (a cunami is karácsonykor volt), s ez a pár száz ember felment egy hegyre családostul, mindenestül, hogy ott titokban megünnepeljék a karácsonyt, így a teljes közösség megúsza a katasztrófát. Ez volt talán a legemlékezetesebb élményem, egyértelműen az isteni gondviselést láttam abban, ahogy megmenekültek ezek az emberek.

Isten jelenlétét a gyalogos zarándoklaton is megtapasztalod évről évre. Mióta jártok a zarándoklatra, és mit ad számodra ez a hét?

A mentőcsoport megalakulása óta, közel tíz éve járunk a gyalogos zarándoklatra. Számomra nagyon kellemes élmény volt, amikor először voltam, feltűnt, hogy mennyi lelkes fiatal van. Tetszik a szervezés és a zarándokok hozzáállása is. Ezekben a fiatalokban nagy alázat és hatalmas hit lakozik, s az arcukon egész héten mosoly, pedig ötödik, hatodik nap már biztos, hogy nem minden lépés esik jól... Emlékszem, pár éve volt egy lány, akinek a lába már első nap kikészült, azt tanácsoltam neki, hogy inkább ne folytassa, üljön kocsiba. De nem, ő menni akart, pedig a harmadik naptól már tényleg zokogott! Eszembe jut egy srác is, akit már én sajnáltam meg, mindennap mondtam neki, hogy megnézem, lekezelem a víz hólyagjait, sebeit, alig bírt már járni, de nem engedte.

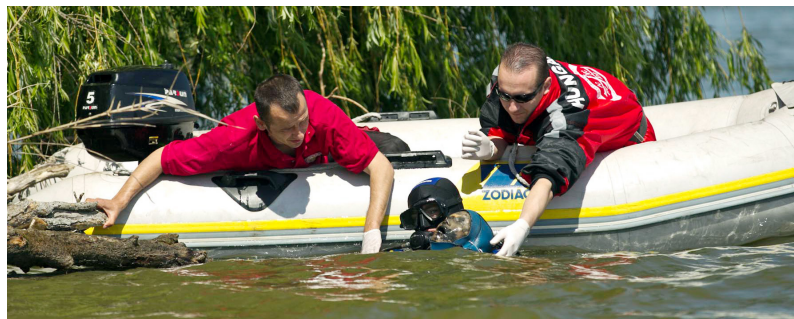
Csak utolsó nap volt hajlandó megnézni magát, mondanom sem kell, az egész lábáról leszedtük a bőrt, olyan csúnya volt. De végigküzdötte az egész hetet, és nem adta fel! Valahol ez a zarándoklat kell, hogy szóljon a szenvedésről is! Mi autóval vagyunk, de rendszeresen bevállalunk szakaszokat, hogy együtt zarándokljunk a fiatalokkal. Ez a hét számomra feltöltődés is: szeretek beszélgetni, megnyílnak nekem az emberek, ez gyakran még jobban is esik, mint egy seb bekötözése. Úgy gondolom, hobbiként kezdtük, de ebből hivatás lett...

Egyébként mi a hobbid? Van rá időd?

A hobbi a családom, és nincs rá időm! A viccet félretéve, a hobbim a horgászat, és hála Istennek a számítógépek, tabletek és érintős telefonok világában a kisfiam is szívesebben horgászik velem, minthogy ezeket a kutyüket nyomogassa. Ha lehetőségeink engedik, sok időt töltünk az apagi horgásztónál. Hobbim lenne még a motorozás, de azt a feleségem nem nézi jó szemmel, így a motort csak néha hozzuk ki a garázsból egy gurulásra, de a horgászat az első számú hobbi.

Honnan jött a Murphy becenév?

Édesapámat Eddie Murphynek hívják, no jó, ez nem igaz... A kutyaszeregetet a drága jó bátyámtól, Kristóf Zoltántól örököltem, tőle kaptam az első kutyámat. Német juhászkutya volt, a Murphy névre hallgatott, és 13 évig volt a mentőkutyám. Mivel azt, hogy Kristóf Imre, nem mindenhol tudták megjegyezni, úgy maradtam meg a közvéleményben, s mindenhol úgy szólítottak, hogy „a Murphy kutya”. Ilyen egyszerű a becenevem története.

KEDVENCEK...

Kedvenc étel és italod?

Vizet nem iszom, mert tűzoltó vagyok, és hogy néz ki, ha megiszom a tűzoltók munkaeszközét... Kedvenc étel a hagymás sztrapaicska, italom a zöld tea.

Kedvenc könyved?

Általában olyan könyveket olvasok, amelyek megtörtént eseményen alapulnak, vagy kutyás könyveket. Kedvencem Valentyin Petrovics Katajev Távolban egy fehér vitorla című regénye.

Kedvenc film?

Kevesen tudják rólam, hogy mindamellett, hogy tűzoltóként és mentősként dolgozom, több kasszasikerű filmben volt szerencsém már közreműködni, ahol nem egy Oscar-díjas színésszel dolgozhattam együtt. Elsősorban a színészek testi épségére vigyáztunk a forgatásokon a vízi jeleneteknél, izgalmas feladat! Sok filmet szeretek, kedvencem a Forrest Gump!

Milyen zenét szeretsz?

Hangulatfüggő! Van, hogy régi, retró diszkót, olykor magyar nótát vagy musicalt hallgatok.

Kedvenc történelmi személyed?

Édesapám és édesanyám! De ha a múltba tekintek, talán Mátyás király. A történetek, mesék alapján tetszik a személye! De aki kicsit is hozzátett országunk történelméhez, a magyarsághoz, az mind csodás ember lehet!

Kedvenc országod és városod?

Magyarországnál számomra nincs kedvesebb hely, s nagy szerelem a Balaton; remélem, ha egyszer megöregszem, lesz lehetőségem odaköltözni. Rengeteg helyen jártam már, civil emberként Korfu a kedvencem, mentősként az ecuadori Manta.

Van kedvenc sportod?

Általános iskolában focikapus voltam, később próbálkoztam az atlétikával, manapság már csak a fiammal focizom. Amennyiben annak tekinthetjük, a bűvárkodást és a horgászatot mondanám kedvenc sportomnak.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Riasztás:
06 30/206-71-07

E-mail: legottmcsop@gmail.com
legottmentocsoport.webnode.hu

Görögkatolikus Roma Szakkollégium felvételt hirdet a 2018/2019-es tanévre

Jelentkezési határidő: **2018. augusztus 15.**

A Görögkatolikus Roma Szakkollégium felvételt hirdet a 2018/2019-es tanévre elsősorban roma és/vagy hátrányos helyzetű, illetve fontos társadalmi kérdések iránt érdeklődő, a cigányságot érintő problémákra fogékony hallgatók számára, akik a Miskolci Egyetemen, nappali tagozaton tanulnak.

Amit kínálunk:

- **akár 50 ezer Forint ösztöndíj havonta!**
- színes tanulmányi program
- **mentori rendszer**
- felzárkóztatás és hátránykompenzálás a nehezebb tantárgyakból
- **személyes odafigyelés, egyetemi tanulmányi előmenetel segítése**
- nyelvtanulási lehetőség
- **gyakornoki program**
- közösségi és hitéleti programok
- **ingyenes nyomtatás és fénymásolás**
- ingyenes laptop- és biciklikölcsönzési lehetőség
- **kellemes és kulturált egyetemi kollégiumi férőhely Miskolctapolcán.**

További információ:

Mozgó Mónika (külső kapcsolatok koordinátora)
3519 Miskolc, Görömbölyi u. 24.
Mobil: +36 30 723 1005
E-mail: gkciganyszakkoli@gmail.com

Infók és jelentkezési lap:

<http://szakkoli.gorogkatolikuskoli.hu>
<https://www.facebook.com/gkciganyszakkoli/>

SZÉCHENYI 2020

MAGYARORSZÁG
KORMÁNYA

Európai Unió
Európai Szociális
Alap

BEFEKTETÉS A JÖVŐBE